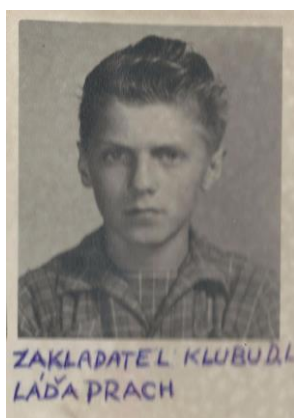

KLUB DRUŽINA LIŠEK ZALOŽEN

Znak DL z roku 1959

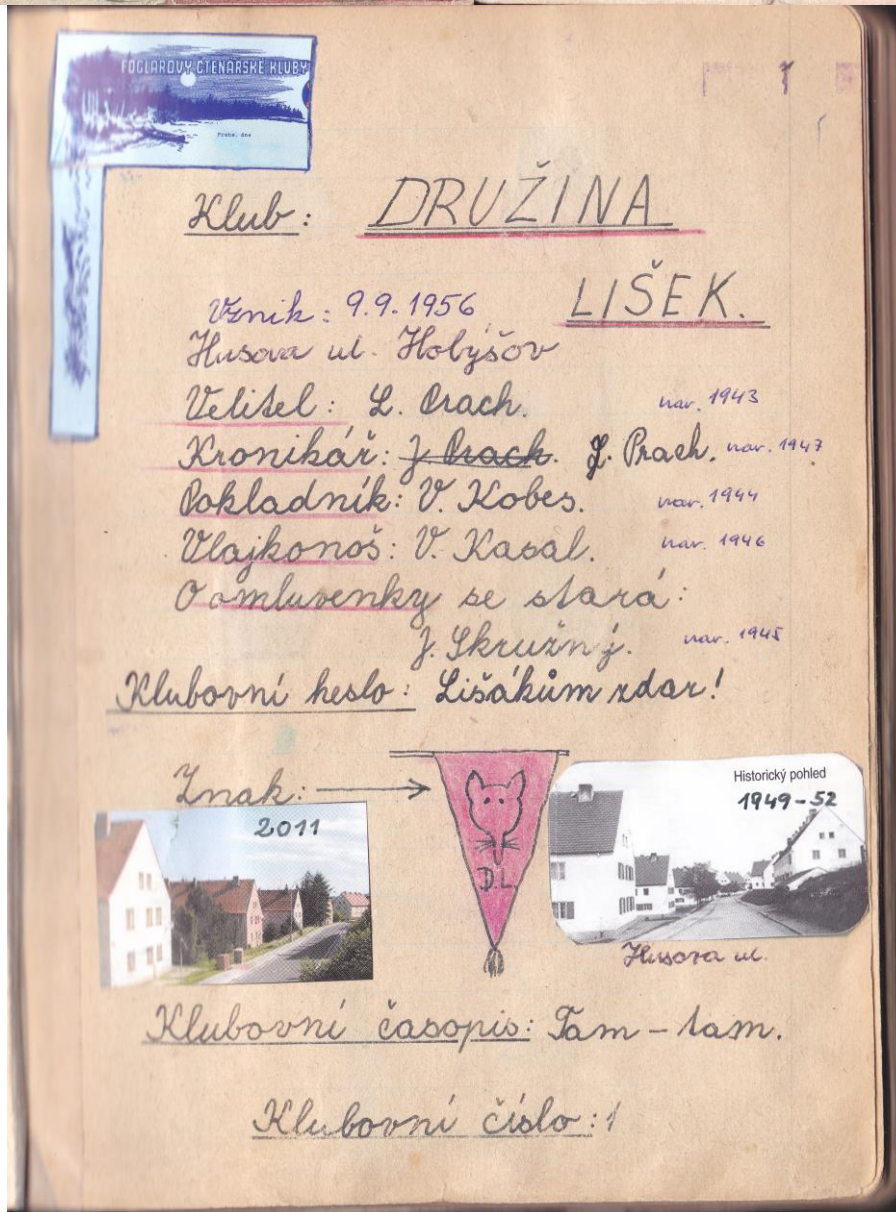

Po příjezdu z hlídacího tábora jsem počal u bratra pozorovat jakousi zvýšenou aktivitu. Často se scházel s Jardou Skružným a doma pořád něco připravoval.

Jednoho večera byl tajemnější než jindy a pak se mě zeptal, zda bych chtěl vstoupit do jeho klubu. Před očima se mi vynořily Rychlé šípy a já nezaváhal ani na okamžik. Byl jsem tedy přijat a moje cesta byla zřejmě definitivně určena.

Vznik klubu je záhadný. V klubovní kronice je uváděný datum vzniku 9. 9. 1956, ale v členské legitimaci mám napsaný datum 2. 9. 1956 (legitimace jsme měli vlastnoručně vyrobené, viz kronika str. 35.).

Členy klubu se stali: Láďa Prach – nar. 1943- velitel, Venca Kobes – 1944 - pokladník, Jarda Skružný – 1945 - zást. velitele, Míra Kasal – 1946 - vlajkonoš a já, Mírek Prach – 1947 - kronikář, po prvním zápisu sesazený pro pomalost psaní.

KLUBOVNY

Po vzoru Rychlých šípů jsme začali shánět klubovnu. Míra K. přinesl zprávu, že si ji můžeme zřídit u nich v podkrovní místnůstce. Byla to malá, ale útulná světnička, kterou jsme si s nadšením začali zdobit. Pak jsme si teprve uvědomili, že klubovnou se line nepříjemný zápach. V jednom rohu jsme objevili plechovou větrací rouru ze záchodů a protože zápach byl nesnesitelný, klubovnu jsme záhy opustili.

Druhou klubovnu zajistil Venca Kobes u nich na zahradě v kůlně na seně. Vůně tam bylo až až, ale nevýhoda byla, že jsme tam museli být potichu, neboť Vencův otec nic netušil. Jednoho dne nás však objevil, a tak jsme se pakovali podruhé.

Poslední a nejkrásnější klubovnu jsme získali u Prachů na mansardě. Byla to krásná prostorná místnost, kde se dalo i topit. A táta nám tam zařídil kamínka. Uhlí jsme získávali sběrem při železniční trati, kde jsme sbírali uhlí, které v zatáčkách vypadávalo z tendru. Klubovna byla patřičně vyzdobena a sestřenka Prachů nám vyšíla první klubovní vlajku s Hlavou lišky a písmeny D. L.

Bylo třeba nalézt pro klub název. Říkat si Rychlé šípy nám připadalo drzé, a tak jsme přijali název ze seriálu Tajemství Žlutých skal, kde družina Lišek při skautském oddílu působila.

Klubovní heslo: Lišákům zdar. Klubovní časopis se jmenoval Tam-Tam a Rychlé šípy byly náš vzor.

NAŠE VÝPRAVY

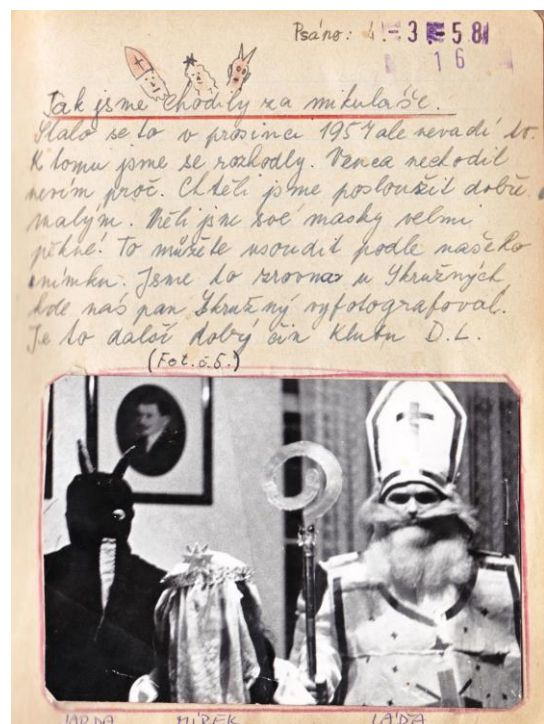

24. 10. 1956 se konala první výprava k Horní Kamenici. Zápis o ní spolu s prvními fotkami je v klubovní kronice. Druhou výpravu jsme podnikli na lyžích na Zadač, opět k Horní kamenici. Viz. Kronika D. L. Na 3. výpravu jsme vyrazili na Líšinské jezírko, ale jelikož jsme přišli domů dlouho a nechtěli jsme říct, kde jsme byli, tak jsme to raději do kroniky ani nezapsali. 4. výprava se konala na skálu u Ohučova. Dnes se tomuto místu říká Údolí mrtvé srny. Datum není uvedeno, ale zápis v kronice existuje. Popáté jsme se vypravili na rybník Vížku u Krchleb. To bylo 30. 3. 1958. Zápis je v kronice. O šesté a sedmé výpravě nejsou v kronice žádné zmínky. Zápis v kronice z 10. 10. 1958 zní.: „Co s 8. výpravou ???????? Nedělali jsme dlouho výpravu. Na 2. schůzi jsme se nedohodli. Stále nevíme, kam vyrazit. Poradte členové!!!“

JINÁ ČINNOST V KLUBU

Jen stručně seznámím čtenáře s činností Družiny lišek. Kromě výprav jsme podnikali i spoustu dalších akcí, které jsou v klubovní kronice popsány.

3. 1. 1957 – bruslení na řece s focením. Sněhová bitva s klubem Černá ruka. Katastrofa káry - stráguly. Fotbalový zápas s Dolní Kamenicí. Užitečná práce - brigáda. Promítání pohádek pro malé děti - diaobrázky. Cyklistický výlet. Hraní loutkového divadla pro děti. Chození za Mikuláše. Náš dobrý čin - hašení lesního požáru. Sběr železa a papíru. 15. 10. 1958 - skládání přísahy. Znovu hrajeme loutkové divadlo a promítáme pohádky. Další zápas v kopané. Sypeme zamrzlé chodníky popelem.

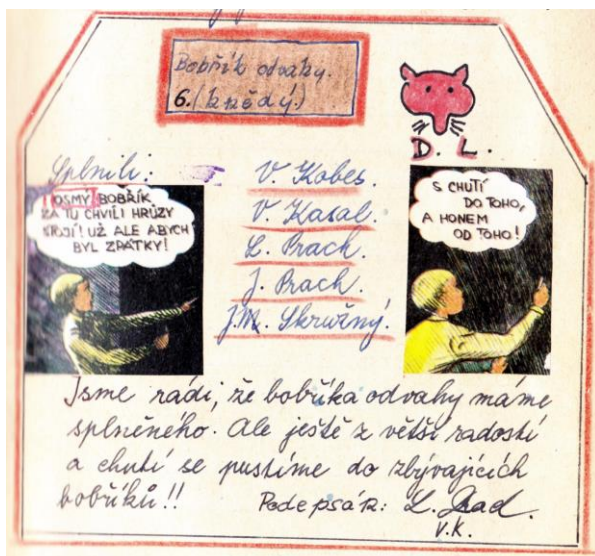

Turnaj v šachách. Potřetí divadlo pro malé děti. Další sněhová bitva. Píšeme si deníky. Také se hodně sportovalo. Fotbálek na hřišťátku mezi domy č.p. 412 a 413. V zimě jsme si hřišťátko stříkali a hrál se hokej. Když nebyl led, honili jsme se za tenisákem s hokejkami na suchu. Oblíbenou hrou také byly gorotky a jiné soutěže a hry.

LOVÍME BOBŘÍKY

Rychlé šípy byly náš vzor, a tak nelovit bobříky bylo nemyslitelné. 30. 3. jsme všichni ulovili bobříka hnědé barvy – odvahy. Na schůzce nám Láďa vyprávěl dost strašidelný příběh a pak jsme museli chodit po jednom do dlouhé, tmavé jeskyně a tam asi po 50 metrech napsat ve sluji na skálu svůj monogram. Vzpomínám, že to byla hrůza a bobřík odvahy určitě zasloužený.

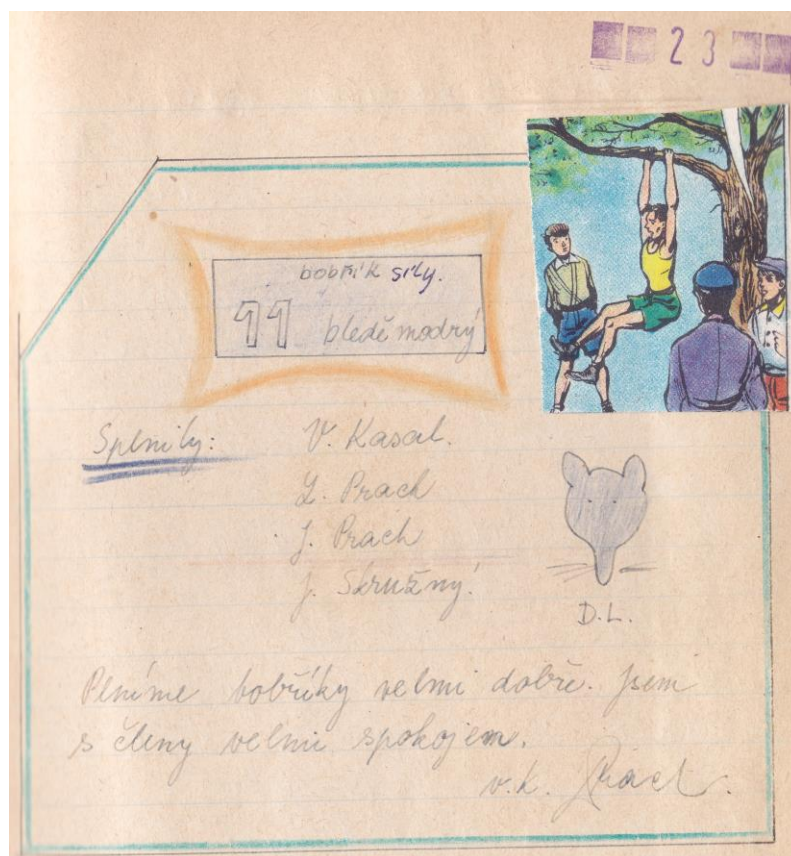
Detail vchodu do jeskyně

16. 3. 1958 jsme ulovili bobříka mrštnosti. Nejdříve jen tři (Láďa, Jarda a já), Vencovi se to nedařilo, a tak si to odložil na jindy. Míra nemohl ven a tak si ho také s Vencou splnili později a to bylo 18. 3. 1958.

V kronice D. L. je v závěru článku napsáno: Bobříky lovíme s radostí, protože tím se více a více učíme býti mrštnými, silnými a čestnými.

15. 10. 1958 je k lovu bobříků napsáno: Bobříky lovíme dobře a správně. Už máme každý 7 bobříků...

11. bobříka síly - bleděmodrého, splnili pouze: V. Kasal, L. Prach, J. Prach a J. Skružný.

V kronice D. L. je ještě zmínka o bobříku umění, ale tohoto bobříka splnil jen Láďa a Míra K. Jarda se rozhodl udělat krystalku, ale nějak mu to nevyšlo.

Já se ještě snažil o bobříka mlčení, kterého jsem pokazil asi 3 hodiny před ukončením. Nikdo o tom nevěděl a já sváděl svůj boj - přiznat, nepřiznat. Nakonec jsem se bráchovi s brekem přiznal, že jsem ho porušil při nákupu slůvkem ANO.

TÁBOR NA RUDOLFOVĚ PILE U PECE POD ČERCHOVEM

Někteří členové klubu se zúčastňovali pionýrských táborů ROH na Rudolfově pile. Táborů to byly krásné, ale co naplat, nebyly to naše. Navíc jsme se na jednotlivých bězích nepotkali. Na dvou táborech jsem byl s bráchou. Jezdili na ně i Míra K. a Venca K.

Vzpomínám si, že jsem měl na těchto táborech věčně nějaké maléry a nemohl jsem se chodit koupat.

Ať to bylo jak to bylo, zkrátka jsem tábořil a byl jsem za to rád.

Ještě jedna fotka z Pece pod Čerchovem, Táborů to byly skvělé. Ten paň do půl těla je Paťka Pracl. Mirek spal v tom posledním stanu vpravo s Božou Zitku.

KONEČNĚ VLASTÍ TÁBOŘENÍ

Jaké bylo naše napětí a nakonec překvapení, když jsme rodiče prosili, aby nás pustili tábořit k Merklínskému rybníku. HURÁ, dovoleno. Ihned jsme začali plánovat. Jarda někde sehnal maskovaný jehlan a sháněli jsme další výbavu. Míra K. ani Venca K. na náš první tábor nesměli, a tak jsme nasedali do autobusu směr Merklín pouze 3. Psal se rok 1959. Mně bylo necelých 12 let, Jardovi necelých 14 a Láďovi již 16 let. Napjatí očekáváním s velkými batohy jsme vystoupili v Merklíně na náměstí a šli jsme nahlásit táboření na MNV. Tam poslal Láďa mne!!! Sebral jsem odvalu a zaklepal na dveře s nápisem TAJEMNÍK. Ozvalo se: „Dále“ a já stál tváří v tvář mladému tajemníkovi, kterému seděla na stole sličná slečna.

„Prosím, my bychom chtěli několik dní tábořit za rybníkem“, vysoukal jsem ze sebe. „A kolik vás je?“, zeptal se tajemník. Jen jsem vyhekl: „Tři.“ „Tak si to tam někde postavte a hlavně

nic nezapalte.“ Dostal jsem odpověď. Vypotácel jsem se ven, kde dychtivě čekal Láďa s Jardou, a když jsem jim sdělil výsledek, tak se rozradostnili. Cestu za rybník jsme znali od doby táboření s p. Cejpkem, a tak jsme brzy našli vhodné místo pro jeden stan a táboření začalo. A co se všechno událo, je zaznamenáno v kronice D. L.

DALŠÍ TÁBOŘENÍ

Rok po Merklínu jsme se vydali stanovat na Hradeckou skálu. Láďovi se již moc nechtělo, ale nakonec jsem ho uprosil. Sestava byla stejná jako vloni.

Na Hradeckou skálu jsme se vydali 1. 8. 1960 v 5:00 ráno. Bylo to v pondělí. Utábořili jsme se a ohlédli jsme okolí. Chytali jsme malé rybičky do kapesníku a házeli jsme je ze skály zpátky do řeky.

V noci přišel děsnej liják a do stanu nám teklo horem spodem. V tom lijáku jsme kopali kolem stanu stružky. Všechno jsme měli mokré, a tak jsme dřímali v sedě u stanové tyčky. Láďa zapálil lihový vaříč, aby bylo ve stanu tepleji.

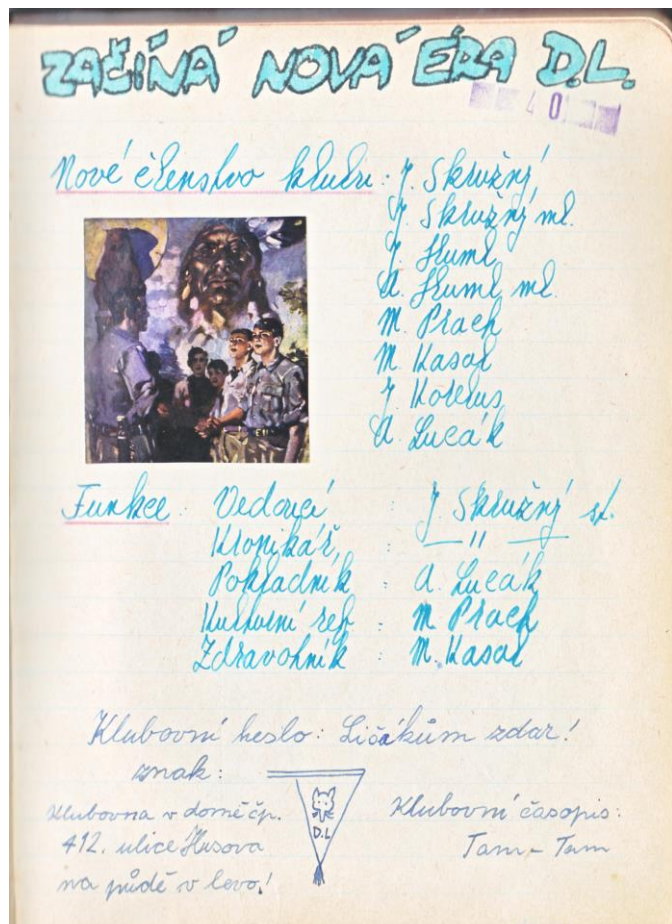
Ráno bylo již krásné, ale Láďa se chtěl zabalit a jít domů, protože jsme vypotřebovali všechny líh. Přemlouval jsem ho, jak to jen šlo a nakonec mi řekl, že když půjdu do Holýšova a přinesu líh, tak že tu ještě budeme. Hned jsem vyrazil na cestu a vrátil se brzy na kole s lihem i jinými věcmi - hlavně potravinami, které měli dnes přinést rodiče na návštěvu. Zachránil jsem tím ještě alespoň dva dny táboření. Domů jsme přišli ve čtvrtek, 4. 8. dopoledne.

Tohle táboření se nám moc nevyvedlo.

PRVNÍ KLUB DRUŽINY LIŠEK JE U SVÉHO KONCE

Klub se po prázdninách roku 1960 po čtyřletém působení rozpadá. Láďa říká, že je na to již starý a také Jarda, Míra a Venca ztratili o klub zájem. Zůstal jsem sám, ale ne dlouho. 15. listopadu jsem založil nový klub D. L. s mladšími hochy - Jirkou Skružným (bratr Jardy) a Tondou Humlů.

Pak do klubu přišli ještě Míra Lukáš a Vašek Bozděch. Vrátil se i Jarda S. s Mírou K. a zanedlouho i Tonda Lucák. Klub se počal znovu rozjíždět. To byl rok 1961. Ti Mladší se časem odtrhli a založili si vlastní klub Hoši Modrého kaňonu. Na členství v D. L. si museli ještě nějaký čas počkat.

VELKÁ VÝPRAVA NA ORLÍK S KOLY

KONEČNĚ SE USKUTEČNILO TO, PO ČEM TOUŽÍME TAK DLOUHO - TRAMP.

Takový je nadpis v kronice D. L. na straně 46. Napsáno to bylo zřejmě v červenci roku 1961. S kluky z klubu jsme se domlouvali, že bychom mohli udělat nějakou větší výpravu. Když jsem se o tom zmínil doma, tak maminka byla, na rozdíl od mého otce, proti. Pak táta prohlásil, že by bylo hezké, vyrazit si někde na kolech a že by jel klidně s námi. Máma se uklidnila a byla s tímto návrhem svolná.

Když jsem to druhý den oznámil hochům, jejich nadšení neznalo mezí. Začali jsme se dohadovat, kam že bychom to mohli jet. Hodně se mluvilo o Babylonu. Řekl jsem to tátovi a ten se jen zatvářil tajemně a neřekl ani jo, ale ani ne.

Začalo se s přípravou na cestu. Každý dával svá kola do pořádku a jednou z podmínek bylo, že kolo musí být alespoň jakž takž funkční a musí mít pořádný nosič na batoh. Všechno se dalo do pořádku, a tak ve středu 26. 7. 1961 bylo v ranních hodinách připraveno 5 hochů a jeden dospělý na dobrodružnou cestu se svými koly. Účastníci výpravy: Ladislav Prach st., Jaroslav Skružný, Míra Kasal, Tonda Lucák, Mírek Prach (tedy já) a benjamínek Venca Lukáš. V klubové kronice je tomuto podniku věnováno 26 listů a já se tu nebudu rozepisovat o všem.

Snad se jen zmíním jen o tom, že jsme byli radostně překvapeni, když nám táta řekl, že pojedeme na Orlík.

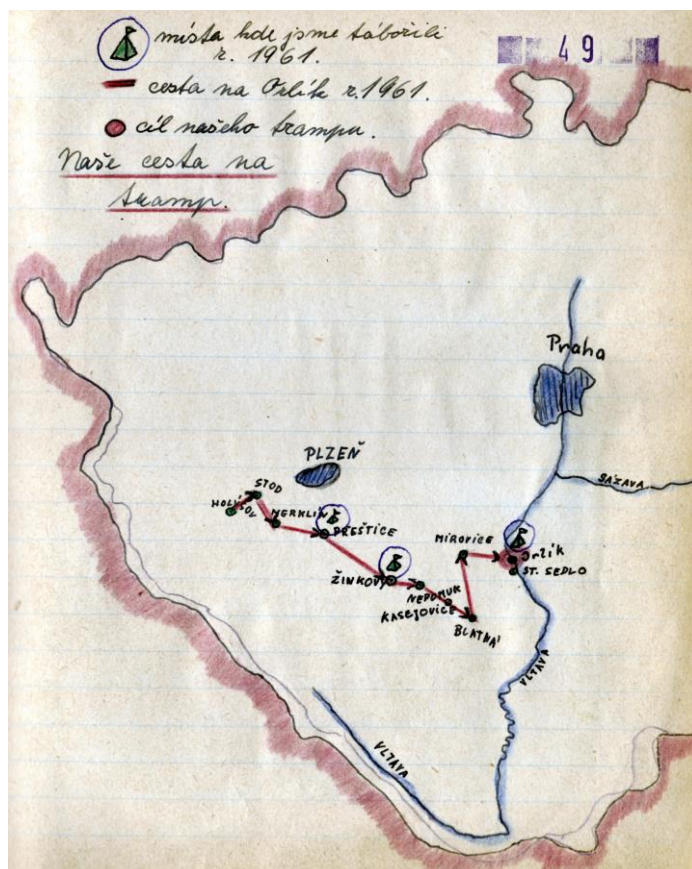

Všichni členi výpravy před stany nad tokem

Stráň nad tábořištěm

A ještě trasa: Holýšov – Stod – Merklín – Přeštice - Žinkovy (zde jsme nocovali) Nepomuk – Kasejovice – Blatná – Mirovice – St. Sedlo – ORLÍK. Toutéž trasou jsme se vraceli po sedmi dnech s tím rozdílem, že jsme nocovali v Přešticích u mého dědy na vodru v seně.

CHAOS.

Vypisuji sem příhody klubu, avšak je to poněkud na přeskáčku. Kronika byla dopsána tak do jedné třetiny a já ji začal ze vzpomínek dopisovat v roce 2011. Krátce se ještě zmíním o dalším táboření nebo trampu našeho klubu a pak provedu jakési shrnutí klubu Družiny lišek II. A přejdou ke klubu Družiny lišek III.

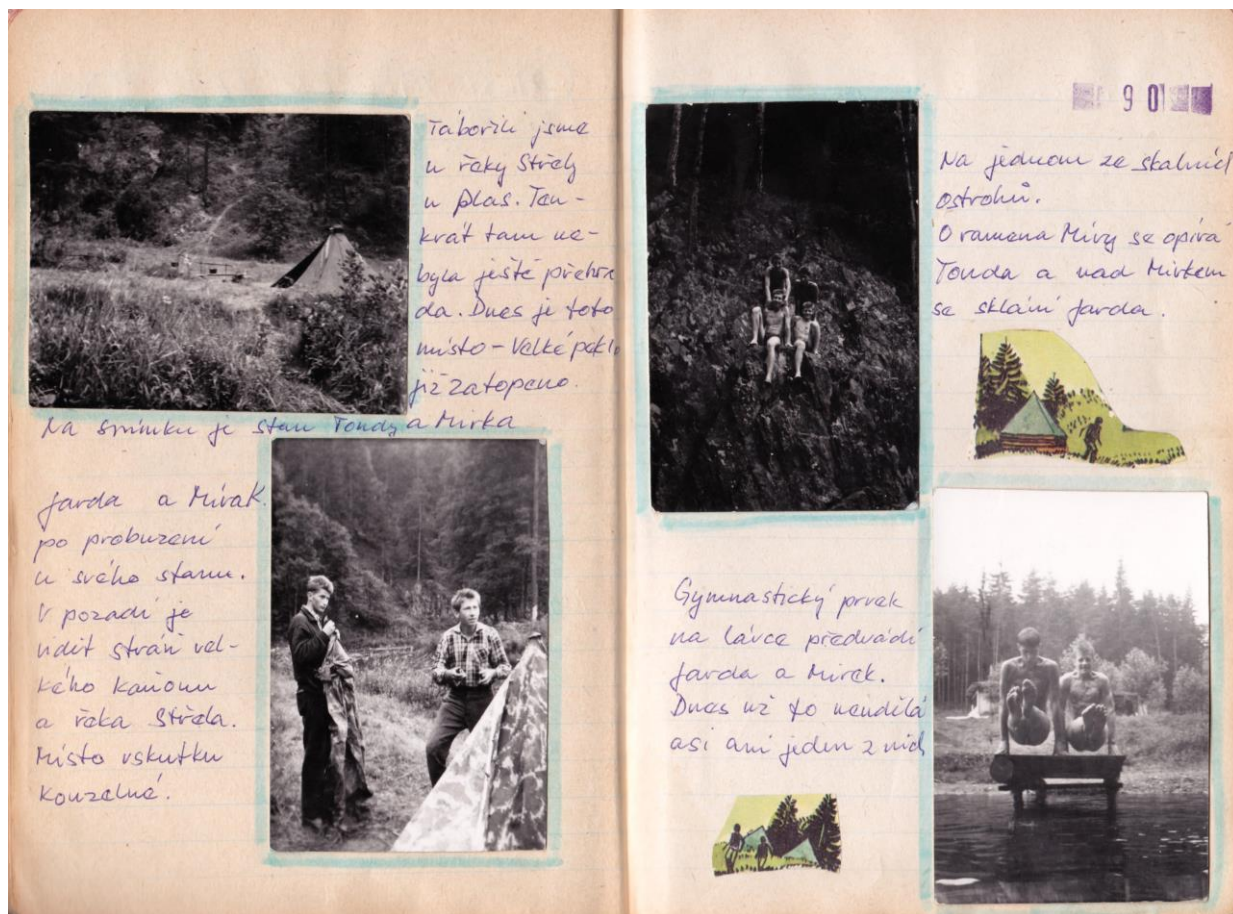
Další táboření nebo tramp se uskutečnil v roce 1963 na řeku Střelu v blízkosti města Plasy na místě, kterému se říkalo Peklo (nyní je zatopeno přehradní vodou). Tato akce trvala 5 - 6 dnů a zúčastnili se jí tito členové: Jarda S., Míra K., Tonda L. a já.

V kronice je krátký zápis doplněný osmi fotografiemi.

TAKŽE V KRÁTKOSTI

1961 členstvo klubu: Jarda S., Jirka S., Josef H., Tonda H., já, Míra K., Jirka K., Venca L.

13. 7. 1963 členové klubu: Já, Tonda Lucák, Jirka Korelus, Venca Lukáš, Venca Bozděch, Jirka Skružný, Tonda Huml, Pavel Březina, Pepík Huml, Míra Lukáš.

TRANSFORMACE KLUBU NA TRAMPSKOU OSADU T. O. DRUŽINA LIŠEK

Domovenka T.O Lišky

28. 4. 1964 byla ustavena T. O. Družina lišek, později jen Lišky. Členové: Já, Tonda L., Jirka K., Pavel B., Venca L., Jarda Jančařík.

Klub D. L. III. existoval dále s mladými tvářemi. Členové: Vašek Bozděch, Míra Lukáš, Jirka Skružný a Tonda Huml. O jejich činnosti v další kapitole.

T. O. DRUŽINA LIŠEK ZAČÍNÁ

V Plzni jsme si nechali vyšít první osadní domovinky. Paveza rozdělená na dvě části šikmým pruhem, v němž stálo velkými písmeny: T. / DRUŽINA LIŠEK / O. V horní části byla noční obloha nad dvěma kopci s úplňkem a v úpatí kopců dva stany - jehlany. Ve spodní části

pak byla vyobrazena hlava lišky z profilu (ne tedy jako na původním znaku klubu) a dále tam byla v erbu hlava psa taková, jako je ve skautské lilii. Ta symbolizovala okres Domažlice. Domovinka byla červeně lemována.

Když jsme tohle uviděli, byli jsme nadšeni, i když domovinky nebyly zase až tak dobře vyšité. Nám to ale nevadilo a s radostí jsme si je přišli na trampské bundy. Šerifem jsem byl zvolen já. No i když...

Začali jsme chodit na trampy. Zatím jen jednodenní a poté i s přenocováním. Cíle našich putování byl kemp, který jsme nazvali Liščí doupě. Na tyto akce chodil jen Tonda L., Jarda J. a já.

Jednoho dne jsme šli zase na Liščí doupě, ale když jsme šli kolem železniční zastávky v Dolní Kamenici, rozhodli jsme se, že pojedeme do Kdyně a odtud na rozhlednu Rýzmberek. Tam jsme pak zavítali vícekrát.

KLUB DRUŽINA LIŠEK III. ROZJÍZDÍ SVOJI ČINNOST

Jak jsem se již dříve zmínil, klub D. L. ovládli mladší kluci. Zopakují: Venca B., Míra L., Jirka S. a Tonda H. Vedli si vcelku dobře. Časem se přihlásili do časopisu PIONÝR jako Turistická rozvědka č. 611., kam občas dopisovali a oznamovali akce, které pořádali. Dvě čísla časopisu jsou uložena v archivu D. L. kde jsou dvě hlášení. Jedno o pořádání lehkotletických závodů pro děti z Husovky a také o pořádání dětského golfu. Vedli si kroniku (která se bohužel nedochovala), psali si deníky, lovili bobříky, chodili na výpravy. Zkrátka šli ve šlépějích členů D. L. I. a D. L. II.

Ta nejdůležitější akce je však teprve čekala.

TÁBOŘENÍ

Kluci se rozhodli, že by chtěli tábořit, ale rodiče je nechtěli pustit. Však jim bylo pouze 13 roků. Byli nešťastní a svěřili se mi. Ožil jsem a slíbil jsem jim, že seženu-li k sobě ještě někoho, tak s nimi půjdu. Sehnal jsem Pepíka Humlů, a tak jsme se vydali tábořit na Liščí doupě v tomto složení: Já, Pepík, Vašek B., Míra L., Jirka S. a Tonda H. Ten však za námi dojížděl na kole, neboť akorát prodělal zánět středního ucha a rodiče ho nechtěli pustit.

To bylo jednu prázdninovou neděli roku 1964. Přesný datum se bohužel nedochoval, i když byl nalezen z tohoto táboření táborový deník, kde je popsáno všech šest táborových dnů, byť ne zrovna moc podrobně. Přesto je to velice vzácný doklad, který je rovněž uložen v archivu.

Zmíním se zde jen o jedné neuvěřitelné příhodě. Jedná se o lov bobříka odvahy, který vygradoval v něco, co by se dalo nazvat jako **NÁHODA NÁHOD**.

Na táboře panovala výborná nálada až do doby, kdy nás objevila lesní stráž, která nám udělila dvěstěkorunovou pokutu za rozdělávání ohně v lese. I když jsme vše měli zabezpečené a v bezprostřední blízkosti potoka, tak jsme vše uznali, tábor zbourali a přestěhovali jsme tábor na bezpečnější místo pod hráz rybníka. Tím vlastně romantické táboření skončilo.

Po tomto táboře se začalo něco připravovat. To něco později ovlivnilo celé generace dětí v našem městě.

JEŠTĚ SE VRACÍM K ČINNOSTI PRVNÍHO KLUBU DRUŽINY LIŠEK

Znovu otevírám starou kroniku D. L. I., kde jsem na stránkách objevil tzv. vzpomínky, které jsem do kroniky zapisoval od roku 2011 tak, jak jsem si na příhody vzpomínal, které mi vytanuly v mysli.

Patří k nim i vzpomínka, jedna z mála nebezpečných. Bylo to plavení po řece Radbuze na krách.

Přišla velká voda, která nadzvedla velmi silné a velké ledové kry, které se nashromáždily v dolním Holýšově na vodách, které se rozlily za mostem po lukách. Mohlo to být v roce 1957 nebo 58 a nevím, čím to tehdy byl nápad. Když jsme přišli na stanoviště, rajtovalo a plavilo se tam plno chlapeckého osazenstva z našeho města. Na obrovských krách stály skupiny hochů, v rukou bidla a tak do sebe naráželi a otírali se o sebe. Našli jsme si také odhozená bidla a všech pět nás naskákalo na jednu z ker. Zprvu to šlo dobře, ale najednou se kra začala naklánět a my se to snažili přebíháním nějak vyrovnat. Jarda se náhle rozhodl situaci zachránit, a tak přeskočil na jinou volnou kru. Ta se pod jeho vahou naklonila a šupky do vody. Jarda skončil po pás v ledové Radbuze. A bylo po ježdění. Bleskově jsme se přesunuli pod most (a podotýkám, že jsme tam nebyli z tohoto důvodu jediní), rychle jsme rozdělali oheň a Jardu jsme tam usušili.

Víckrát jsme tento nebezpečný podnik neopakovali a byli jsme rádi, že to dopadlo jen takhle.

NAŠE SPORTOVÁNÍ

O gorotkách jsem se již zmínil. To byla hra ruských pionýrů, která nás nadchla. Z pěti polínek se ve čtverci stavělo v různých obrazcích 5 polínek o průměru cca 10 cm, dlouhých cca 40 cm. A úkolem bylo hodem třemi pálkami vyrazit z určité vzdálenosti co nejvíce kuželek.

DEBAKL V KOPANÉ

Velice jsme si zakládali na tom, že jsme ve fotbálku poráželi Petříkovce, Dobiáškovce i Kameničáky. Jednou jsem se ve škole chlubil, že jsme neporazitelní a máme železnou obranu. Slyšeli to Králíkovci a já to s nimi dojednal. Tito kluci byli fotbalisté od Boha nadaní a tak jsme dostali takovou dardu, že jsme se z hřiště odplazili jako Bratrstvo Kočičí pracky po výprasku od Rychlých šípů.

Já se pak stal terčem posměchu na celé škole.

ZALOŽILI JSME TENIS V HOLÝŠOVĚ?

Manžel Marty Hašků, naší sestřenice, nám daroval dvě dřevěné rakety. Výplety byly ještě ze střívek. Mezi domy 412 a 413 tak vznikl tenisový kurt a tam jsme se vyřádili. Mezi námi

vynikal Pavel Březina, který byl později spoluzakladatelem tenisového oddílu v Holýšově. Tenis se hraje na čtyřech kurtech dodnes a Holýšov reprezentoval i v soutěžích.

ODBÍJENÁ

Dalším sportem, který se provozoval mezi zmíněnými domy, byl volejbal. Zde zase vynikal Tonda Lucák, který pak na vojně hrál závodně za Duklu Domažlice.

Volejbal se stal národním sportem Husovky.

MODELOVÁNÍ HLAVY INDIÁNA

Na jedné z mnoha schůzek jsme se dohodli, že budeme z jílu modelovat hlavy indiánů. Objevili jsme krásný, žluťoučký jíl a do modelování jsme se dali pod Kobesovo roklí.

Za chvíli se nám začalo dařit. Když jsme dokončili naše výrobky, rozdělali jsme oheň a do vzniklého popele jsme hlavy zahrabali k vypálení. Po čase jsme tovary vyndali a s překvapením jsme zírali, jak se nám to povedlo. Sošky byly pevné a tvrdé.

Nejvíce se to povedlo Láďovi. Ten pak hlavu vybarvil a dopadlo to skvěle. Ani já jsem se ve svém věku nemusel za svůj výtvar stydět a jen lituji, že se ani jedna hlava nedochovala do dnešní doby.

SOŠKA INDIÁNA

Povzbuzen sochařským kumštem, chtěl jsem překvapit ostatní členy něčím výjimečným. Navrhl jsem sám sobě, že vyškrábu postavičku indiána. Buď jsem si koupil, anebo přinesl ze školy křídý, ale takové ty silnější, a začal jsem s výrobou. Dlabal jsem do křídý jehlou a byl jsem překvapen, jak dobře to šlo. Druhý den jsem sošku dokončil a musím říct, že se mi to podařilo. (Nechlubím se - viděno dětskýma očima). Pak jsem si vzpomněl, jak brácha vybarvil hlavu indiána, a tak jsem i já chtěl svůj výtvar zdokonalit. Křída barvy vpíjela a já musel být opatrný, aby se soška nerozpadla. Přemístil jsem sošku na okno, aby proschla a šel na chvíli ven. Moje první kroky, když jsem se vrátil, vedly k sošce. Aj, aj! Na sošce ležel náš černý kocour. Když jsem ho odehnal, tak jsem se zhrozil. Můj dvoudenní výtvar byl napadrtý.

A nejhroší bylo, že mi nikdo nevěřil, že jsem takový výrobek vytvořil.

KANÁLY

Naším vzorem přeci byly R. Š. a to by v tom byl čert, abychom nezažili to, co oni.

Do jedné rokle ústila kanalizace a to bylo něco pro nás. Baterky, provaz a hurá za dobrodružstvím. Sice to nebyl kanál jako v seriálu, ani jsme nehledali ztracený tenisový míček, ale měli jsme kanál. Průměr kanálu byl tak metr třicet, ale to nám nevadilo. Na kolena a už se tam soukáme. Pěkně jeden za druhým. Za chvíli jsme ve tmě, a tak přichází na řadu baterky.

Asi po třiceti metrech se dostáváme do kanálové šachty a tam se můžeme na chvíli a na střídačku postavit a srovnat záda a nechat odpočnout otlačená kolena. A zase lezeme dál a odpočinek a dál, dál až za křižovatku Husovky a tř.1.máje. A pak otočit a honem zpátky na denní světlo. Vždycky jsme si oddychli a přiznávám, že pokaždé, když jsme tam lezli, tak jsem se bál, že už se nedostaneme ven.

NA KOLEJÍCH

Moje a Láďova maminka byla hodně starostlivá. Asi to bylo tím, že nám umřela sestřička Martička, když jí byl jeden rok.

Nesměli jsme chodit k řece, za koleje, hluboko do lesa, na skalku a podobně. No a my jsme stejně byli všude.

Táta tou opatrností trochu načíchl a navíc to byl OSOŽák, (Ostraha železnic). Klídek, ono to přijde. Jdeme si tak klidně od jezu po kolejích, hezky si povídáme, když zaslechneme vlak. Slezeme z kolejí a necháváme vlak přejet, a když se tak stane, vracíme se na pražce. Vtom se v posledním vagonu – „hitláku“ - otevřou dveře a tam stojí náš táta a řve: „Počkejte holomcí doma!“ A přitom výhrůžně mává rukou. Tak to je malér. Loudáme se domů v domnění, že tátu vztek přejde, ale to jsme na omylu. Z nádraží byl doma dříve než my a to byl rachot. Líтали jsme z kouta do kouta a řeknu vám, že dnešní sociálka by si na něm zgustla za týrání dětí.

NÁHODA NÁHOD

Velice rád ji zde popíšu, protože to byla jedna z ústředních příhod na tomto táboření. S Pepíkem H. jsme se dohodli, že budou hoši v noci lovit bobříka odvahy. Hned ráno po budíčku jsme jim náš záměr oznámili a ten byl přijat s nadšením. K bobříku odvahy se přihlásili všichni tři. Tonda nemohl, protože vždy před setměním odjížděl na kole domů, aby se ráno zase vrátil. Bylo však na něm vidět, že ho mrzí, že se lovu nebude moci zúčastnit.

Denní program probíhal normálně. Já jsem mezitím vyrobil klacíky, které jsem odnesl na místo, kam pro ně hoši měli v noci dojít.

Po odjezdu Tondy, když se začalo smrákat, bylo možno na lovcích pozorovat patrné napětí.

Když okolí potemnělo úplně a my se chystali zapálit táboráček, přišel ke mně jeden hoch a z bobříka se odhlásil. V jeho očích jsem při tom zahlédl podivný lesk, který zřejmě patřil strachu.

Po zapálení ohně se nálada trochu uvolnila. Povídali jsme si, hráli na kytaru a zpívali a vše bylo v pohodě. Pak jsem začal s vyprávěním strašidelných příhod a asi po třetím příběhu se z bobříka odhlašuje druhý táborník. Zbývá tedy jen Vašek B. Dále tedy pokračuji ve vyprávění, ale Vaškovo odhodlání je nezvratitelné. Blíží se půlnoc, tedy čas vydat se na cestu. Tak ještě poslední věc povím a pak se uvidí.

„Vašku až se vydáš na cestu za šestým bobříkem,“ začínám vyprávění, „nebude to nic jednoduchého. Měsíční svit bude sporně ozařovat tvoji cestičku, na kterou se budou vrhat podivné stíny. Kolem ticho. Uslyšíš jen své kroky a svůj strachy přerývaný dech. Budeš se pomalu blížit k tomu smrkovému mlázu, který i ve dne vypadá tajemně a v kterém se může skrývat ledacos. Přes cestu ti náhle přeběhne zajíc a ty se šíleně lekneš. V dále zahouká sýček. Špatné to znamení. Už jsi od toho mlázu jen několik kroků a začneš uvažovat, zda by ses neměl vrátit. Překonáváš strach a pokračuješ dál v cestě. Ještě 15, 20 kroků a to nejhorsí máš za sebou. Náhle z houštiny vyletí dvě ruce, uchopí tě a vtáhnou do tmy mlázu.“

Přerušuji vyprávění a pohlédnu na Vaška. V jeho očích vidím strach, a proto se ho ptám: „Tak co? Půjdeš?“ Vašek sebou trhne a odpoví rozhodně: „JDU.“

Vydává se na cestu. Všichni jdeme v duchu s ním a okolo ohně je naprosté ticho. Slyším Vaška, jak přeskakuje potůček a prodírá se malou houštinou. Již je na lesní pěšině a jeho kroky se nám počínají vzdalovat, až zanikají úplně. Teď může být v první zatáčce, myslím si, a pomalu se blíží k onomu tmavému mlázu. Teď jej již zajisté mívá a náhle..... „Úáááááá!“ Noc prořízne srdcervoucí výkřik. Krev nám tuhne v žilách. Po několika vteřinách se zvedáme a pádíme tam, odkud se k nám výkřik donesl. Vaška nikde nepotkáváme. Již jsme u mlázu, voláme všichni: „Vaškůůůů!“ Nic, jen hrobové ticho. Za mlázem sbíháme z mírného svahu a za

neustálého volání Vaška se dostáváme na malou planinku. Tam nás náhle obklopuje skupina postav a svítí na nás baterkami. Ze tmy na nás srší otázky. "Kdo jste, co tady pohledáváte?" a další. Trochu se vzpamatovávám a vysvětluji jim, za jaké situace se nám ztratil Vašek. Kruh se rozestupuje a do něj vstupuje postava a vede našeho Vaška. „Je to on?“ „Vaškuuu,“ vrháme se k němu. On je strašně vykulený, uplakáný, třese se a vzlykavě povídá, že když šel okolo toho mlázu, tak si vzpomněl na ty vylétnuvší ruce a ono se tak skutečně stalo. Ruce opravdu vylétly a vtáhly ho dovnitř.

A vysvětlení? Ti lidé byli z plzeňského střeleckého kroužku a na víkend přijeli na svoji hájovnu, kterou zrovna někdo vykradl. Pátrali tedy po okolí a jeden z nich právě narazil na Vaška a stalo se to, co jsem vyprávěl u ohně.

No a Vašek, ten se uklidnil a byl za hrdinu. Jo a toho bobříka odvahy ulovil s vyznamenáním.

NULTÝ TÁBOR ZLATÉ SEKERKY - 1964

Bodování jednotlivci :

1. Vašek Bozděch – Pim 61 bodů
2. Jirka Skružný- Boys 56 bodů
3. Míra Lukáš - Red 44 bodů
4. Tonda Huml - Grizzly 31 bodů
(dojížděl denně na kole).

Bodování družin (kluci byli rozděleni do dvou družin, resp. směn)

1. Lišky - Jirka, Míra
2. Bobři - Vašek, Tonda

Tábor se jmenoval Zlaté sekerky, protože odměnou za první místo v bodování byla asi 15cm dlouhá sekerka z mosazného plechu, vyleštěná do zlata.

Ulovení bobříků:

Vašek: plavání, biologa, odvahy, zručnosti

Míra : plavání, zručnosti, hladu nesplněn

Jirka: plavání, zručnosti, biology, hladu nesplněn

Toto táboření bylo jakýmsi odrazovým můstkem k další činnosti. Hoši z klubu dostali nový impuls, což se projevilo hlavně po prázdninách a byl to další krůček k tomu, co se odehrálo v říjnu roku 1964. To se konala ona legendární výprava tohoto klubu do Údolí mrtvé srny a odtud se začal odehrávat další příběh, nebo raději příběhy.

Nebudu ale předbíhat a všechno pěkně popořádku.

LEGENDÁRNÍ VÝPRAVA D. L. III. DO ÚDOLÍ MRTVÉ SRNY

Na výpravy do tohoto údolí chodil již klub D. L. z roku 1965, ale pojmenování tohoto místa bylo civilní a prosté. Ohučovská skála. Tak to bylo až do začátku šedesátých let, kdy se na tohle místo vypravili dva kamarádi z D. L. II. - Tonda Lucák a já. Prošli jsme takzvanou bránou, až jsme došli k první skále. Tam pod převisem jsme objevili mrtvou srnku, která se zřejmě ze skály zřítila. Byla již ve značném rozkladu, a tak jsme odsud raději odešli a cestou dále jsme si řekli, že Ohučovská skála bude odedneška „Údolí mrtvé srny.“

Teď pojďme k tomu, co se odehrálo v říjnu roku 1964. To se hoši z klubu vydali na výpravu právě do tohoto území. Byli kompletní, tedy Vašek, Míra, Tonda a Jirka. S sebou tentokrát táhli pilu, sekerky, provazy, hřebíky i jiné potřeby ke stavbě voru. To byl právě záměr této výpravy, poněkud bláhový, ale co si nevymyslí třináctiletí kluci s romantickou a dobrodružnou duší. Postavit vor a splout s ním zpátky k holýšovskému jezu?!?! Dozvěděl jsem se o jejich plánech těsně před jejich odchodem. Zalarmoval jsem Tonda a asi po třech hodinách po jejich odchodu jsme se vydali za nimi s tím, že jim v jejich odvážném nápadu pomůžeme. Brzy jsme se dostali ke vchodu do údolí a již z dálky jsme slyšeli veselý hovor, mísený s tlukotem seker. Když jsme s Tondou dorazili, vor byl již téměř dohotoven. Tak jsme jim pomohli přidělat dvě klády. No tedy byly dost těžké. Kluci použili na vor osikové stromy, které poblíž stavby tvořily velký hájek.

Zbývalo vor dopravit přes louku k řece a to byl problém. Byl hrozně těžký, ale po velké dřině se nám výtvar podařilo dopravit na břeh. Z posledních sil jsme jej spustili na vodu a...bl, bl, bl - vor se poroučel pod hladinu. Za chvíli se sice trochu vynořil, ale většina byla pod vodou. Pak někdo na vor stoupl a ten šel okamžitě pod vodu, že dotyčný měl problém skočit na břeh. Tak dokonáno. Z voru se stala ponorka.

Zklamání bylo, ale to za chvíli přešlo v legraci. Kluci si zabalili, zahladili ohniště, uklidili tábořiště a vydali se na cestu k domovům. Cestou jsme povídali o všem možném, až jsme se dostali k tomu nejdůležitějšímu tématu. Zeptal jsem se, kdo vede jejich třídy v pionýru. (Tehdy každá třída tvořila jeden pionýrský oddíl). Nějaké holky. Jarka Pechů a Eva Mersů vedli 7. A, do níž dva kluci chodili. Nabídli jsme jim, že bychom jejich třídu od holek převzali a že by k nám chodili i ostatní dva kluci. Všichni čtyři zahořeli nadšením, včetně mne a Tondy.

Ještě jsme domlouvali detaily, když jsme se ocitli v Husovce. Rozloučili jsme se a kluci nám jenom připomínali, abychom nezapomněli na to pondělí.

V ono pondělí jsme se vypravili s Tondou do školy za soudruhem ředitelem a seznámili jsme ho s naším záměrem. Sice se mu nelíbilo, že k nám budou chodit i dva žáci z jiné třídy, ale nakonec souhlasil.

Který den jsme se zúčastnili pionýrské schůzky ve třídě 7. A, si již nepamatuji. Jen si vzpomínám, že ve třídě byl děsnej binec a obě „vedoucí“ si s tím nevěděly rady. Oznamili jsme jim, že 7. A přebereme pod svá křídla, a čekali jsme na jejich reakci, která byla k našemu překvapení radostná. Okamžitě obě odešly a varovaly nás, že tohle je děsná třída a obzvlášť Švarc a Baťka jsou největší šlengři a rostou pro šibenici.

Předstoupili jsme před celou třídu a představili jsme se jako noví vedoucí. Nadšení bylo veliké. Seznámili jsme členy s našimi plány a představami a schůzku jsme zdárně dokončili. Kdo z nás by si tehdy pomyslel, že byl položen základ k oddílu Volný národ, který bude fungovat mnoho a mnoho let. Čekalo nás ale ještě hodně moc práce, ale vrhli jsme se do ní s Tondou s nadšením a přímo po hlavě.

ZE VZPOMÍNKOVÉHO DOPISU Č. 2

(Tyhle vzpomínkové dopisy jsem posílal oddílu z vojny roku 1966).

Musím trochu poopravit a upřesnit mé předchozí vyprávění. Dnes, 1. 9. 2015, jsem v archivu objevil dopis z roku 1966, který je vzpomínkou na první setkání s třídou 7. A. Stojí v něm:

„Na první schůzku jsem šel s obavami a rozechvěn. Jak mě jen hoši přijmou, co s nimi budu dělat? To byly otázky, které mněputovaly v mysli. Zašel jsem pro Tonda a trochu se mi ulevilo. Ono, ve dvou se to lépe táhne, se plnou měrou potvrdilo. Kráčíme tedy spolu ke škole a povídáme si. Máme čtyři zakládající hochy a potřebujeme ještě další. V hlavě mám plán, který bych rád dneska uskutečnil. Jirka S. mi vyprávěl o Vencovi Strejcovi, prý jaký je to dobrý kluk a kamarád. Snad ho získáme tím, když ho určíme jako jednoho rádce družiny. Myslel jsem, že to bude snadné, ale to jsem se moc zmýlil. To bych ale předbíhal.“

Vešli jsme tehdy do školní budovy a oba, Tonda i mne, přepadl takový divný pocit. Obava, tréma mísená s odhodláním. Teď jsme si uvědomovali, že to asi nebude jednoduchá práce a v té nejistotě začala převažovat nechuť do toho vlastně jít. Vždyť vlastně známe jen ty naše čtyři kluky z D. L. a to byli ještě dva z jiné třídy.

Z hlavy se nám rázem vypařily všechny naše plány, které jsme doma s Tondou dávali dohromady. Počínaje lovem bobříků a konče plány na první tábor.

Vcházíme do třídy, která je poloprázdná. Seděl tam jen Pavel Vohlmüt a ještě několik kluků a asi stejný počet děvčat. No tě pic. Osm dětí + ti čtyři naši, no nic moc. Tehdy je vedla již zmíněná Jarka Pechů a Jana Ouřadů. (Nikoliv tedy E. Mersová, jak mi nedávno tvrdil Míra Bařka). To nám teda dodalo. Jak se jich jenom zbavit. Poté jsme se s Tondou dohodli, že vedle ve třídě nepřišli vedoucí, a tak jsme obě třídy spojili a už to jelo. Přiznám se, že mi tam vadila ta dvě děvčata a v hlavě se mi zrodil nápad (asi tehdy špatný). Zkrátka chtěli jsme získat děti na naši stranu a děvčatům to znechutit. Nepustili jsme je ke slovu a myslím, že jsme děti nadchli. Ne ale ty dvě. Po chvíli se zvedly a řekly, abychom si je vedli sami a oni, že si najdou jinou třídu. Ještě přišlo varování před některými nezdárníky a pak následoval odchod ze třídy. No a takhle nám to tedy spadlo do klína. Chtěli jsme ale vést jenom hochy, ale po nějakém čase za námi přišla Irena Traxmandlů s Blankou Hrdonků a prosily nás, abychom přibrali i děvčata, že mají obrovský zájem. A protože stav hochů poněkud poklesl tak jsme souhlasili. A musím říct, že to byl výborný tah, kterého jsem nikdy nelitoval, i když jsem vždy preferoval chlapecký oddíl.

Toliko tedy k upřesnění „Jak to tenkrát bylo“.

Uvědomme si ale, že o této době jsou jen sporadické zápisky a nebýt onoho nalezeného dopisu, nikdy by se na takové detaily nedostalo. Vše ostatní jsou jen vzpomínky, které jsou již často mlhavé.

Ale končím již se vzpomínkami. Teď se budu moci opírat již jen o fakta, která budou označena daty - přinejmenším letopočty. Z archivu jsem totiž přinesl první oddílovou kroniku, která nese název červená a ze které teď budu moci věrohodně čerpat.